

Mk 16,1-7 Vzkříšení Krista

Ž 21,2-7 Sk 3,12-16

Hod Boží velikonoční

Sestry a bratři,

včera – na Bílou sobotu skončila západem slunce postní doba a současně pašijový týden. /Slovo pašije z latinského *passiones*, *passio* znamená utrpení./ Na Velký pátek bylo ukončeno nezměrné utrpení Pána Ježíše – tělesné i duševní. Jeho umučené tělo muselo být narychlo pohřbeno, neboť západem slunce začínal židovský den klidu šabat /sobota/ a současně to byl sváteční velikonoční den. V tento svátek – v sobotu spočívalo Ježíšovo mrtvé tělo, zabalené do bílého plátna, na kamenném podstavci v nově vytesaném hrobu ve skále /v hrobu, ve kterém ještě nikdo nebyl pochován/. Vchod do skalní jeskyně uzavřeli – zavalili obrovským kamenem, aby se tam nedostala zvěř, a hrob byl hlídán římskými vojáky, aby mrtvé tělo neodnesli učedníci a potom neřekli, že vstal z mrtvých. – Bílá sobota je dnem naděje.

Izraelské ženy, které Ježíše měly rády, přicházejí v neděli /= co nejdříve to šlo/ pomazat – nabalzamovat jeho tělo jako poslední projev úcty a lásky. Mezi ženami a Ježíšem je veliký, těžký kámen. Také mezi námi a živým Kristem jsou balvany, bariéry, překážky, námi postavené. Jsou to kameny našich pochybností, nedůvěry, našich předsudků a také kameny našich hříchů. Naše cesta k Ježíši Kristu není volná. „**Kdo nám odvalí kámen od vchodu ke hrobu?**“ ptaly se ženy. Kdo **nám**, sestry a bratři, odvalí kámen, balvan, bariéru, překážky, abychom mohli jít k živému Kristu? Sami to nezvládneme, jako by to tenkrát v nedělní ráno nezvládly – odvalit kámen – věrné ženy. Jsme příliš slabí, nedokonalí, hříšní. Kdo nám odvalí kámen? Kdo nám jednou odvalí kámen našeho hrobu? Tím, kdo odvalil kámen od Ježíšova hrobu, kdo odvaluje kameny mezi námi a Kristem, je samotný Bůh. On uprostraňuje cestu ke Kristu a tím k sobě, On odstraňuje překážky, které nám brání v cestě za Ježíšem. On jednou odvalí kámen od našeho hrobu ke vzkříšení, jestliže nás nalezne věřící a věrné.

Takže je všechno na Bohu? My pro nalezení cesty ke Vzkříšenému nemusíme dělat nic? Ne, tak tomu není. Aktérem, iniciátorem je skutečně Bůh Hospodin. To nejtěžší z cesty nám odstraňuje, ale něco ponechává také na nás. Ženy musely být v to jedinečné ráno aktivní /a to ještě nevěděly, že je jedinečné, pro ně bylo nesmírně těžké a smutné/. Časně ráno vstaly – nemohly být pohodlné, líné. Neříkaly, že se musejí postarat o rodinu /a skutečně se postarat musely!/, nevymlouvaly se na vaření, nošení vody, úklid... Brzy ráno vstaly, vzaly masti na balzamování a šly odvážně mezi hroby a skály, tam, kde byl Ježíš pochován. Možná by je vojáci vůbec nepustili, kdyby Bůh nezpůsobil strnulost vojáků, že byli jako bez sebe, jako v bezvědomí (Mt 28,4). Teprve, když ženy toto všechno podniknou, vyvinou aktivitu a nevzdají to, když dokážou odvahu /navzdory svému zármutku/, teprve tehdy uslyší úžasná, radostná slova Božího posla: Ježíš Nazaretský byl vzkříšen! Není zde v hrobě, přesvědčte se. On žije!

Podobně jako ženy – také my jsme dnes museli časně vstát, dojít nebo dojet do sboru, také my potřebujeme odvahu chodit do církve, nedbat na posměch či pohrdání některých lidí, je třeba hledat Ježíše, dát přednost kostelu před chatou, vařením nebo vlastní pohodlností, abychom uslyšeli jedinečnou andělskou zvěst: **Vy se nebojte! Neděste se! Hledáte Ježíše Nazaretského... Byl vzkříšen! Ježíš nepatří mezi mrtvé – On žije! Haleluja!** Amen.